

ΑΦΕΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ

τῆ νεαρῆ ποιητριά

ΦΩΤΕΙΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ*

Ἄφες τὴν ποίησιν· ἀρκεῖ· διέρρευσεν ὁ θρήνος
 εἰς πᾶν σου ἄσμα· ἔκλαυσες πολὺ, καὶ τί ἄν κλαύσης;
 τί ἄν τὸ πῦρ τῶν στίχων σου σκορπίσεις ἐποδύτως;
 τὴν λύραν εἰς συντρίμματα καλλίτερον γὰρ θραύσης.
 Τρυγῶν σὺ εἰς πτεροῦς ἐδῶ μάτην ζητεῖς αἰθρίαν,
 Ξερίαν εἰς τὴν ἄγορον θὰ εὔρης κοιτωνίαν;

Θραῦσον τὴν λύραν· σήμερον ἀπόκληρος καλεῖται
 Ὁ φέρων εἰς τὰ στήθη του ποιητικὴν καρδίαν,
 καὶ προκαλεῖ τὸν χλευασμὸν καὶ πίπτων λησμονεῖται
 εἰς μίαν τάφον εὐτελοῦς φιλόξερον γωρίαν.
 Δὲν ἔχει ἔαρ σήμερον ὁ ποιητὴς καὶ ἄρθη,
 καὶ ὁ λειμῶν τοῦ Παρρασσοῦ προώρως ἐμαράνθη.

Θραῦσον τὴν λύραν· γόησσε τὴν νέαν ἡλικίαν
 Ἀποπλαγῆ μὲ ὄνειρα ὄρατα, ἀλλ' ἔσπερα
 Μεθαύριον ἀκολουθεῖ τὴν εἴθυμον πρώταν,
 τὰ ὄνειρα ζωὴ πικρὰ καὶ πραγματικωτέρα.
 καὶ οὕτω μένουσα γυμνὴ καὶ πόθων καὶ ἐλπίδος
 τὸ ῥῆγος συνραισθάνεται ὑστέρας καταγίδος.

Θραῦσον τὴν λύραν· τὸ πτηνὸν εἰς τὴν εἰρκτὴν δὲν ψάλλει,
 καὶ εἶνε σήμερον πικρὰ εἰρκτὴ ἢ κοιτωνία.
 Ἴδέ, μακρὰν ἢ πεδιάς πολύχρους ἀναβάλλει
 καὶ χύρει κάλλος καὶ ζωὴν ἢ ἀττικὴν εὐδία,
 καὶ εἶνε ὀλη ποίησις· πλὴν δὲν ἐμπνέει τῶρα
 τὸν ψάλλον ὅπως ἄλλοτε τοῦ Πλάτωνος ἢ χῶρα.

Καῦσον τὸν Βύρωνα· τὸ πῦρ τῆς φλογεραῆς του λύρας
 εἰς τέφραν ἄς μεταβληθῇ τὸ ἄλγος του λησμόνει
 καὶ μᾶλλον ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς δροσεραῆς φυλώρας
 Ἄς σε ἐμπνέει ἢ ἐλπίς αὐτῆ τοῦ βίου μόνη.
 φέρει τὰ δῶρα της πολλὰ καὶ ἄφθονα ἢ φύσις,
 εἰς τὴν ἀγκάλην κάλλιον αὐτῆς γὰρ ἐντροφήσης.

Ἄφες τὴν ποίησιν· πτερὰ σοὶ δίδει ἢ νεότης
 καὶ φέρεσαι ὡς χρυσαλλίς ὅπου τὸ φῶς ἀυγάζει.
 Ἄλλ' ἔχει ἰσχυρὰν πυρὰν καὶ ἢ πραγματικότης
 καὶ πυρπολοῦσα τὰ πτερὰ πικρῶς ἀνακαγχάζει.
 Θραῦσον τὴν λύραν· ὄπλισον μὲ σίδηρον τὰ στήθη,
 Ἴδὲ τὸ μέλλον εὐελπίς, λησμόνησον καὶ ζῆθι.

Ἀθήνησι, Μάϊος 1884

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

(*) Σ. Δ.— Εἰς μνημόσυνον τῆς πολυκλαύστου ποιητριάς Φωτεινῆς Οἰκονομίδου δημοσιεύομεν ἐκ τοῦ ἐξ ἐλεκτικῆς συλλογῆς λυρικῶν ποιήσεων, τὸ περιπαθὲς τοῦτο παίημα, γραφέν πρὸ δεκαετίας ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς μελαγχολικῆς καὶ θρηνηφιδούσης ἐκείνης Μούσης, ἥτις, ἐν τῇ αὐγῇ ἀκμῆ τῆς ζωῆς εἴμαρτο γὰ συντριβῆ οὕτω προώρως ὑπὸ τὸ ἄλγος καὶ τὴν ὀδύνην.